Dimecres 3 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 6,35-40): En aquell temps, els diu Jesús: «Jo soc el pa de vida. El qui ve a mi no tindrà fam, i el qui creu en mi no tindrà mai set. Però us he dit que també m'heu vist i no creieu. Tot allò que em dona el Pare vindrà a mi, i aquell que ve a mi no el llançaré fora, perquè he baixat del cel, no per fer la meva voluntat sinó la voluntat d'aquell que m'envià. I aquesta és la voluntat d'aquell que m'envià: que de tot allò que em donà res no en perdi, sinó que ho ressusciti el darrer dia. Aquesta és, doncs, la voluntat del meu Pare, que tot el qui veu el Fill i creu en ell tingui vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El qui ve a mi no tindrà fam»

Fr. Gavan JENNINGS
(Dublín, Irlanda)

Avui veiem com li preocupen a Déu la nostra fam i la nostra set. ¿Com podríem continuar pensant que Déu és indiferent davant els nostres patiments? Més encara, massa freqüentment "rebutgem creure" en l'amor tendre que Déu té per cadascú de nosaltres. Bo i amagant-se a Si mateix en l'Eucaristia, Déu mostra la increïble distància que Ell està disposat a recórrer per tal de saciar la nostra set i la nostra fam.

Però, de quina "set" i de quina "fam" es tracta? En definitiva, són la fam i la set de la "vida eterna". La fam i la set físiques són solament un pàl·lid reflex d'un profund desig que cada home té davant la vida divina que solament el Crist pot abastar-nos. «Aquesta és, doncs, la voluntat del meu Pare, que tot el qui veu el Fill i creu en ell tingui vida eterna» (Jn 6,39). I, què hem de fer per tal d'obtenir aquesta vida eterna tan desitjada? Algun fet heroic o sobre-humà? No!, és quelcom molt més simple. Per això, Jesús diu: «i aquell que ve a mi no el llançaré fora» (Jn 6,37). Nosaltres solament hem d'acudir a Ell, anar a Ell.

Aquestes paraules del Crist ens estimulen a apropar-nos a Ell cada dia en la Missa. Es la cosa més senzilla del món!: simplement, assistir a Missa; pregar i aleshores rebre el seu Cos. Quan ho fem, no només posseïm aquesta nova vida, sinó que a més la irradiem sobre els altres. El Papa Francesc, quan aleshores era el Cardenal Bergoglio, en una homilia del Corpus Christi, digué: «Així com és formós després de combregar, pensar la nostra vida com una Missa perllongada en la que duem el fruit de la presència del Senyor al món de la família, del veïnat, de l'estudi i del treball, així també ens fa bé pensar la nostra vida quotidiana com a preparació per a l'Eucaristia, en la que el Senyor pren tot allò nostre i ho

ofereix al Pare».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Senyor, fes de mi el que t'agradi. No et poso cap impediment ni restricció, perquè Tu ets tot el meu delit i l'amor de la meva ànima. I jo, igualment, aboco davant teu el torrent de les meves confidències» (Sta. Faustina Kowalska)

- «Només qui és Déu, veu Déu, i aquest és Jesús. Ell parla realment a partir de la visió del Pare, a partir del diàleg permanent amb el Pare, un diàleg que és la seva vida» (Benet XVI)

- «El Fill de Déu 'ha baixat del cel no per fer la seva voluntat, sinó la del Pare que l'ha enviat' (Jn 6,38). I diu, quan entra al món: 'Vet aquí que vinc (...) a fer, oh Déu, la vostra voluntat. És en virtut d'aquella voluntat que som santificats per l'oblació del Cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre' (He 10,5-10)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 606)

Altres comentaris

«Aquesta és, doncs, la voluntat del meu Pare, que tot el qui veu el Fill i creu en ell tingui vida eterna»

Mn. Joaquim MESEGUER García

(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, Jesús es presenta com el pa que dóna la vida. A primera vista, la definició que fa d'Ell mateix és curiosa i paradoxal; però, quan anem més a fons, ens adonem que en aquestes paraules es manifesta el sentit de la seva missió: salvar l'home i donar-li vida. «I aquesta és la voluntat d'aquell que m'envià: que de tot allò que em donà res no en perdi, sinó que ho ressusciti el darrer dia» (Jn 6,39). Per aquest motiu i per a perpetuar la seva acció salvadora i la seva presència entre nosaltres, Jesucrist s'ha fet aliment de vida a favor nostre.

Déu fa possible que creguem en Jesucrist i ens atansem a Ell: «Tot allò que em dona el Pare vindrà a mi, i aquell que ve a mi no el llançaré fora, perquè he baixat del cel, no per fer la meva voluntat sinó la voluntat d'aquell que m'envià» (Jn 6,37-38). Atansem-nos, per tant, amb fe a Aquell que ha volgut ser el nostre aliment, la nostra llum i la nostra vida, ja que «la fe és el principi de la vida veritable», com afirma sant Ignasi d'Antioquia.

Jesucrist ens convida a seguir-lo, a alimentar-nos d'Ell, puix això és el que significa veure'l i creure en Ell, i alhora ens ensenya a fer la voluntat del Pare, tal com Ell la duu a terme. En ensenyar als deixebles la pregària dels fills de Déu, el Parenostre, va posar seguides aquestes dues peticions: «Faci's la vostra

voluntat així a la terra com es fa en cel. El nostre pa de cada dia, doneu-nos, Senyor, el dia d'avui». Aquest pa es refereix no solament a l'aliment material, sinó a Ell mateix, aliment de vida eterna, amb qui hem de restar units dia rere dia amb la cohesió profunda que ens dóna l'Esperit Sant.